

10. Старинскиѣ ш т, ж д (отъ tj, dj) въ сръбски езикъ винаги даватъ *ћ, ђ*. Македонскиѣ говори иматъ: *ш, жд*, или *шч, ждж*, или *к', г'*, а българтскиѣ: *ш, жд* и рѣдко *к'*. Замѣнитѣ *к', г'* се сръщатъ като сръбско влияние въ моравското нарѣчие и отчасти въ централнитѣ македонски говори, дѣто се крѣстосватъ съ *ш, жд, шч, ждж*.

Старобѣлг.	бѣлг. и макед.	сръбски
скѣца	свещ, свеща, свещча, свека	свећа
лѣца	леща, лещча, лека	лећа
гаци	гаци, гашчи, гаки	гаће
сѣрѣца	среща, сретча, срека	срећа
помощь	помощ, помошч, помок'	помоћ
межда	межда, межджа, мега	међа
кѣжда	вежда, вежджа, вегя	веђа
прежда	прежда, пренджа, прегя	пређа

11. Старинското *с* (дз), което не е развито у сърбитѣ, се употребява много въ българскитѣ и македонскитѣ говори, въ Скопско, Тетовско, Охридско, Воденско, Солунско и др. Освѣнъ на етимологичното си мѣсто, тоя звукъ се явява и въ много други случаи въ българскитѣ и македонски говори.¹⁾

Старобѣлг.	бѣлг. и макед.
бласѣ	блает
друѣзи	друзи
носѣ	носе
мноси	мнозина
сидѣ	сид
солзи	солзи
сѣзда	свезда
помоси	помози
краси	врази
сконѣ	звон, звонец

12. Лабиалното *л'*, което е тѣй характерно и редовно прокарано въ сръбски езикъ, въ българскитѣ и македонски говори липсва или е рѣдкостъ, въ единични думи.

¹⁾ Любопитно е съобщението на проф. Селищевъ, който по диалектични изучавания споходи Скопие и Тетово прѣзъ 1914 г. Като запиталъ въ Скопие за думата *звон* и *звон*, отговорили му: „Звона викаатъ сърби; у насъ *дзвона*“. Отчетъ и пр., стр. 13.